

«Ομιλία στη Στοκχόλμη»

Γιώργος Σεφέρης

«Γιατί πιστεύω πως τούτος ο σύγχρονος κόσμος όπου ζούμε, ο τυραννισμένος από το φόβο και την ανησυχία, τη χρειάζεται την ποίηση. Η ποίηση έχει τις ρίζες της στην ανθρώπινη ανάσα – και τι θα γινόμασταν, αν η πνοή μας λιγόστευε; »

Ο ποιητής μάς αναφέρει πως η ποίηση είναι βγαλμένη μέσα από την ίδια τη ζωή, την ανθρώπινη, την πραγματική, την καθημερινή. Είναι αυτό που μας δίνει ανάσα και μας βοηθά να αντιμετωπίσουμε τους φόβους μας και τις ανησυχίες μας με θάρρος. Η ποίηση, λοιπόν, είναι η δύναμη που στηρίζει τον άνθρωπο, του δίνει κουράγιο να συνεχίσει, παρά τις δυσκολίες, και να βγει από αυτές. Η ποίηση είναι πηγή ζωής...

«Η συμπεριφορά του ανθρώπου δε μοιάζει να έχει αλλάξει βασικά. Και πρέπει να προσθέσω πως νιώθει πάντα την ανάγκη ν' ακούει πάντα τούτη την ανθρώπινη φωνή που ονομάζουμε ποίηση».

Κάθε άνθρωπος χωριστά, ακούει τη δική του επιλεγμένη “ φωνή ποίησης ” . Έχει ανάγκη να την ακούσει, για να μπορεί να ανακαλύπτει τα μονοπάτια της ζωής του. Τα μυστήρια στοιχεία που κρύβει η ζωή, η ποίηση τα αναδεικνύει και ο άνθρωπος τα επιλέγει και τα αξιοποιεί, σύμφωνα με τις επιθυμίες του. Η ποίηση είναι η φωνή της ανθρώπινης ψυχής που μιλά για συναισθήματα, ανάγκες, σκέψεις, αγάπη και μίσος....

« Σ' αυτό τον κόσμο, που ολοένα στενεύει, ο καθένας μας χρειάζεται όλους τους άλλους. Πρέπει ν' αναζητήσουμε τον άνθρωπο, όπου και να βρίσκεται.»

Ο κόσμος μας είναι μικρός και τα περιθώρια στενεύουν. Ο χρόνος περνά γρήγορα και οι άνθρωποι τρέχουν να προλάβουν τα ανεκπλήρωτα όνειρά τους, ακόμα κι αν η διαδικασία αυτή τους φαίνεται χρονοβόρα και ατελείωτη. Κι όμως, αυτό είναι μια ψευδαίσθηση που δημιουργεί η φύση. Γιατί ο χρόνος όντως κυλά... Κι όταν οι άνθρωποι δεν προλαβαίνουν, ψάχνουν. Ψάχνουν το ιδανικό τους “στήριγμα” . Αυτό το στήριγμα είναι ο ίδιος ο άνθρωπος, γιατί γύρω από αυτόν κινείται η ζωή και αυτός είναι το κέντρο του κόσμου που δημιουργεί και μεγαλουργεί.

Κεντρική Μαντώ, Γ1 Γυμνασίου